वसन्तकसहायः सन् दृष्ट्वा ऽद्यानलतागृहे
गान्धर्वविधिना गुप्तम् उपयेमे स भूपतिः । 69
तच् च वासवदत्ता ऽस्य ददर्श निभृतस्थिता,
प्रचुकोप च, बद्ध्वा च सा ऽनिनाय वसन्तकं । 70
ततः प्रव्राजिकां तस्याः सखीं पितृकुलागतां
स सांकृत्यायनीं नाम शरणं शिश्रिये नृपः । 71
सा तां प्रसाद्य महिषीं तया सा ऽएव कृताज्ञया
ददौ बन्धुमतीं राज्ञे, पेशलं हि सतीमनः । 72
ततस् तं बन्धनाद् देवी सा मुमोच वसन्तकं,
स च ऽआगत्य ऽअग्रतो राज्ञा हसन् इति जगाद तां । 73
बन्धुमत्या ऽअपराद्धं च, किं मया ते कृतं,
डण्डुभेषु प्रहरथ क्रुद्धा यूयम् अहीन् प्रति । 74
एतत् त्वम् उपमानं मे व्याचक्ष्व ऽइति कुतूहलात्
देव्या पृष्टस् तया सो ऽथ पुनर् आह वसन्तकः । 75
पुरा कोऽपि रुरुर् नाम मुनिपुत्रो यदृच्छया
परिभ्रमन् ददर्श ऽएकां कन्याम् अद्भुतदर्शनां । 76
विद्याधरात् समुत्पन्नां मेनकायां द्युयोषिति
स्थूलकेशेन मुनिना वर्धिताम् आश्रमे निजे । 77
सा च पृषद्वरा नाम दृष्टा तस्य रुरोर् मनः
जहार, सो ऽथ गत्वा तां स्थूलकेशाद् अयाचत । 78

Digitized by Google